

ע"פ 28070/10/16 - עירית תל-אביב-יפו נגד רוני עידה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעוורים פליליים

עפ"א 16-10-28070 עירית תל-אביב-יפו נ' עידה

לפני כבוד השופטת עמיתה מרום סוקולוב
עירית תל-אביב-יפו ע"י ב"כ עוז גלית משאלין
נגיד
רוני עידה ע"י ב"כ עוז איה שרייך
משיב

פסק דין

בפני ערעור על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב (כב' השופט ר. פרוי) מיום 7.9.16, לפיה הורה על ביטול שלושת כתבי האישום שהוגשו נגד המשיב בקובען כי הביטול נעשה לפני תשובת המשיב לאישומים. בית משפט קמא הורה בונגע לתיק אחד "על החזרת ההליך לאחר" כך שגם כתב אישום זה יחשב כUMBOTEL לפני תשובת המשיב.

רקע:

בגין שלושה מועדים שונים בהם עסק המשיב ברוכנות הוגשנו נגדו שלושה כתבי אישום. מדובר בהצעת ציורי קעקזע בחינה לציבור ברוחב. לגבי שני תיקים מהשלשה נערכה החקירה והמשיב טען כי עסק בציורי חינה על הגוף אום מדובר באומנות ולא ברוכנות. בתיק אחד טרם נערכה החקירה. בהמשך בית משפט קמא מינה למשיב סגנורית אשר העלה מספר טענות מקדימות כפי שיפורט שהתקבלו על ידי בית משפט קמא.

ב"כ המערעתה הגישה כתבי אישום מותקנים, בהם תוקנה שנת הצו הייתה שגوية בכתביו האישום הראשונים, אום בית משפט קמא סירב להתייר את הגשתם.

בית משפט קמא קבע בהחלטתו כדלקמן:

א. הצו המצוין בכתב האישום איננו קיים, כתב האישום פגום מאחר ומערעתה איננה מפרטת בכתב האישום לאיזה קטgorיה היא מכוונת בפריט 6.9 בתוספת dazu שעוסק ברוכנות, ואף לא צוין סעיף 1ג' dazu החדש. עוד הוסיף בית משפט קמא כי אין מדובר בעוות קולמוס אלא בפגם בכתביו האישום.

ב. כמו כן קבע בית משפט קמא כי גם במקרים של רוכלוות חלה ההלכה הכללית לפיה יש לאפשר למשיב מתן גירסה עובר להגשת כתוב האישום.

ג. בונגע לדוח התפיסה שנערך באחד משלשות התקנים על ידי שני פקחים שאחד מהם עזב את עבודתו בעירייה, והמערערת הודיעה כי לא תזמןנו למתן עדות, קבע בית משפט קמא כי ככל כל פקח או שוטר שנכח באירוע נדרש לרשום דוח וכי מן הראוי היה לזמן את אותו פקח למתן עדות. גם אם הפסיק את עבודתו בעירייה, שכן יש לכך השלכה על אפשרותו של המשיב להציגו.

מלל הטעמים הללו בנוסף למצבו הבריאותי והכלכלי של המשיב, הורה בית משפט קמא על ביטול כתבי האישום.

להלן נימוקי הערעור:

1. טעה בית משפט קמא בקובע כי הצוו המצוין בכתב האישום איננו קיימם. הצוו דן קיים למעט טעות קולמוס בשנת הצוו.

2. טעה בית משפט קמא בכך שהתעלם מכתבי האישום המתוקנים שהוגשו על ידי המערערת.

3. טעה בית משפט קמא כאשר קבע כי המערערת אינה מפרטת בכתב האישום לאיזה קטgorיה של רוכלוות היא מכונת. כתבי האישום מقلלים את שני הרכיבים הנחוצים לעבירה ואין צורך לציין לאיזה רוכלוות מכוננים או לציין את פרט 4.1ג' לצזו רישי עסקיים.

4. לפי החלטתו של בית משפט קמא ביטול כתבי האישום נעשה לפני תשובה המשיב לכתב האישום ועל כן עומדת לערערת הזכות לתקן את כתבי האישום כראות עיניה. בתיק אחד בפועל אף טרם בוצעה הקריאה.

5. טעה בית משפט קמא בקבעתו לפיה ישabei הזמנת הפקח השני למתן עדות, השלכה על יכולתו של המשיב להציגו, מאחר ושמורה למשיב הזכות לזמן עוד מטעמו.

6. טעה בית משפט קמא בביטולו את כתבי האישום מהטעם שהמשיב לא נחקר לפני הגשת כתבי האישום. אין מדובר בזכות מוחלטת ואין זה תנאי מוקדם להגשת כתוב האישום.

7. טעה בית משפט קמא כאשר בשיקוליו לBITOL האישומים התחשב במצבו הבריאותי והכלכלי של

המשיב. מדובר בשיקולים לעניין העונש ולא בוגע למחיקת כתב אישום.

דין והכרעה:

לענין תיקון כתבי האישום - אכן כטעתה המערערת התקoon המבוקש בשנת ה'תשנ"ו - 1996 לתשע"ג - 2013, הינו תיקון פועל וממן ראוי היה להתר הגשת כתבי האישום מתוקנים בעניין זה. מה גם שבמקרה דן, בתיק אחד טרם בוצעה הקראה ועל כן אין צורך כלל בראשות בית משפט להגשת כתב אישום מתוקן.

זאת ועוד, לאחר ובהחלטתו קבע בית משפט קמא כי על מנת לאפשר דין בטענות המקדימות של ב"כ המשיב, שעוניים פגם בכתבי האישום, הוא: **"מורה על החזרת ההליך לאחרור, וגם ביטולו של כתב אישום זה יחשב לפניו תשובה המבקש לאישום...."** אין ספק שבמקרה זה זכותה של המערערת היה להגיש כתבי אישום מתוקנים כראות עיניה ללא התערבות בית משפט קמא.

לאחר שבחןתי את שלושת כתבי האישום, סבורתני כי מן ראוי היה שיצוין בהם, כפי שצוין באחד מהם, כי העיסוק ברוכלות הוא בהצעת שירותים לציבור לשיטת צורי קעקווי חינה בגוף האדם.

איןני סבורה שיש צורך לציין בכתבי האישום את הוראת פריט רישי 4.1ג' לצו. יתר על כן, סבורתני כי מדובר בפריט זה בקעקווע של ממש בגוף האדם ולא בצויר של קעקווע.

לענין יותר המערערת על עדות הפקח - זכותה של המערערת לוותר על עד זה או אחר מרשימה העדים, יותר זה יש בו כדי להשפיע לכל היוטר על יכולתה להרים את נטל ההוכחה המוטל עליה. אם אכן לא ישתכנע בית משפט קמא מעלה לכל ספק סביר באש灭ו של המשיב רשאי היה כMOVן לזכותו, אולם אין בכך כדי לשמש נימוק לביטול כתב האישום.

זאת ועוד, המשיב רשאי לזמן כל עד מרשימה עדי התביעה שויתרו עליו למתן עדות כך שהיא אפשרתו לזמן את הפקח למתן עדות אם סבר כי יש בכך כדי לעזור להגנתו. עוד יוער בהקשר זה שכאמור לעיל, לא הימה כל מחלוקת עובדתית בין הצדדים. זאת אנו למדים מדברי המשיב בבית משפט שהודה כי הציע לבצע צורי חינה על הגוף במקום ובזמן כמפורט בכתבי האישום, אולם טען כי מדובר באמוננות ולא ברוכלות.

באשר לשאלת האם היה צורך לחזור את המשיב לפני הגשת כתבי האישום נגדו - סבורתני כי שגה בית משפט קמא בקביעתו לפיה אי חקירות המשיב במרקם הללו מחייבת את ביטול האישומים נגדו. ראשית לכל, אין דומות עבירות של רוכלות שהן עבירות קללות, עליהם חל סעיף 240 לחס"פ ואשר אף אין נכללות ברישום הפלילי, לעבירות על חוק התכנון והבנייה, שהן עבירות רגילות ולגביהם ניתן הנחיות היועם"ש, עליהם מתבססות טענות המשיב בעניין זה. בוודאי שאין דומות עבירות הרוכלות לעבירות על חוק העונשין.

במקרה זה כפי שנטען ע"י ב"כ המערערת לא נגרם נזק ראוי כלשהו למשיב ואף לא עיוות דין מטעם זה שהמשיב לא נחקר בין העבירות בהן הואשם, ועל כן אין מקום לקבל טענה להגנה מן הצדק בעיטה של עובדה זו. לא בכל מקרה

כאשר לא נחקר נאשם בטרם הגשת כתב אישום, התוצאה תהיה מהיקת כתב האישום, הדבר תלוי בנסיבות המיעילות של כל מקרה ומקורה.

(ראה: ע.פ. 70035/04 מדינת ישראל נ' בנימין חננה ועפ"א 70597/04 משה הנדלמן נ' מדינת ישראל).

עוד יעור כי לפוקח הפועל לפי פקודת הערים והעסק באכיפת עבירות הרוכלות, לא הענקה סמכות לבצע חקירות וזאת בגין חוק התכנון והבנייה כאשר למפקח לפי חוק התכנון והבנייה הענקו סמכויות לבצע חקירות. גם עובדה זו מלמדת על השוני בהתייחסות לעבירות הללו.

יש ממש בטענת המערערת לפיה שיקולים באשר למצבו הבריאותי והכלכלי של המשיב, אינם שיקולים שיש לשקלם במוגרעת בקשה לביטול כתב אישום.

לסיכום, הגשת כתב אישום הינה בסמכותה הבלעדית של התביעה. על כן מהיקת כתב אישום על ידי בית המשפט יעשה במסורת ולעתים נדירות בלבד. במקרה שלנו לא מצאתי צבר של פגמים, כפי שקבע בית משפט קמא, אשר: **"פוגעים בעיקרונו הצדק ובתוך כך גם בזכותו להיליך הוגן"**. אשר על כן, אני מקבלת את הערעור.

ניתן היום, כ"ד שבט תשע"ז, 20 פברואר 2017, בהעדר הצדדים.